

לאן נושבת הרוח בעשורים האחרונים התרחבו מאוד האפשרויות של עולם הרוח ויחסי הגומלין שלו עם עולם החומר שבו אנחנו חיים.

רבים מאיתנו לומדים ומתרגלים דרכי התבוננות אחרות ואופני חשיבה חדשים, ומגלים שאפשר לחיות חיים אחרים מכפי שהורגלנו לחיות. לצד אלה, התפתחה גם התפיסה ולפיה אדם רוחני חי כשראשו בעננים, בניתוק מהמציאות, מהחברה ומ"החיים האמיתיים". חיים רוחניים במאה ה-21

מאת: רינה בן-עמי

מיהו האדם הרוחני, מה זה אומר לחיות חיים רוחניים במאה ה-21 ואילו אתגרים עומדים בפני אלה המבקשים לעשות זאת? כדי לנסות להשיב על שאלות אלה ואחרות, התקבצנו לשיח משותף - **עמליה עפרת**, שמעבירה אנשים תהליכים פנימיים של התבוננות עמוקה אל המרחב הנפשי והרוחי, מלמדת התפתחות וידע האדם ומלווה אנשים בתחנת חייהם האחרונה; **ד"ר שוש צימרמן**, יועצת ומורה רוחנית, חוקרת ומרצה בתחומי מחשבת ישראל, תנ"ך, מיסטיקה, קבלה ועוד; **אורה ואיהאב בלחה**, מורה מוסמכת למחול סופי ולתרבות הסופית המוולוית ואיש דת האסלאם וחוקר התנועה הסופית,

המנהלים יחד את עמותת בוסתן גני אברהם, הפועלת לשינוי תודעתי רחב ודוגלת בגישה הומניסטית ובעבודה פנימית-רוחנית; ואנוכי.

נסיבות החיים

נתחיל מהבסיס. המילה "רוחניות" מגיעה מהמילה "רוח", המבטאת משב אוויר - תנועה שאין באפשרותנו לראות אלא רק לחוש בה באמצעות גופנו הפיזי או לראות את השפעתה הפיזית על אובייקטים אחרים, כגון תנועת צמרות העצים או התעופפותם של עלים ברוח. כמו כן, יש לרוח משמעות מושאלת המתייחסת לנשמה, לרובד הלא גלוי של החיים שלנו. אם כך, אי אפשר לתאר או לאפיין "רוחניות" במושגים המוכרים לנו מעולם

החומר, כמו הייתה אובייקט. היא אינה נראית לעין, אלא חמקמקה יותר. היא נוכחת בכולנו, אבל לא תמיד אנחנו חשים בתנועתה. זה מצריך מאיתנו המון תשומת לב ופיתוח של חוש עדין יותר. איך זה בכל זאת קורה ומתי אנחנו מבחינים בה? במסע החיים שלי נכחה הרוח מגיל צעיר, אבל נסיבות החיים הביאו אותי לבחירות שהתבססו על החוץ, ולא על מה שהרגשתי בפנים. רק כשעמדתי על הקו שמפריד בין החיים למוות, כמו התעוררתי לחיים אחרים באותם חיים. שינוי במבנה החומר אפשר פתאום לרוח מקום, פתח לי איזה חלון או הסיט מסך, כדי שאוכל לראות באמת את החיים. כל שנותר בפניי הוא הבהירה, ההולכת ומדייקת את עצמה עד היום באשר לאופנים שבהם תתבטא הרוח שבתוכי בחיי

ד"ר שוש צימרמן: "אין באמת הפרדה בין רוח לחומר. הכול הוא זרימה אחת, והרוח אמורה לא רק להתנמנם בגוף, אלא, לאור חייה ותיקונה באדם, להתייחס גם ליומיום ולאתגריו. אדם רוחני הוא מי שחושב ומנסה להבין את הרובד הנסתר שמעבר לרובד הגלוי, ומי שמבין שהחומר מקורו ברוח ולוקח על עצמו לעוררה"

אינן יכולות עוד שלא לראות, איננו יכולים עוד לא לדעת או לא לגעת. "כי כבר אין טעם לדברים אם אינך עושה אותם מתוך חיבור ואהבה", אומרת אורה. למרות זאת, בפני כל אחד מאיתנו ניצבת תמיד הבחירה - יום־יום, שעה־שעה - אם לבטא, ואם כן כיצד לבטא, את הרוח בחיים. האם אפשר בכלל לחבר בין רוח לחומר וכיצד זה מתבטא בחיים היומיומיים? שוש מבליטה את התפיסה הרוחנית הרווחת כיום יותר מאי־פעם, ולפיה "אין באמת הפרדה בין רוח לחומר; בין הביולוגיה לגוף ולנשמה. הכול הוא זרימה אחת, והרוח אמורה לא רק להתנמנם בגוף, אלא, לאור חייה ותיקונה באדם, להתייחס גם ליומיום ולאתגרו". לדעתה, אדם רוחני הוא מי שחושב ומנסה להבין את הרובד הנסתר שמעבר לרובד הגלוי, ומי שמבין שהחומר מקורו ברוח, לוקח על עצמו לעוררה וזוכר שיש אינספור רמות של רוחניות. "בעולם הזה אנחנו ישויות מטפיזיות המתנסות בגוף פיזי ובעשייה פיזית, כשמשמעות החיים שלנו כבני אנוש מורכבת משלושה היבטים שקלועים יחד כצמה אחת - ניסיון, ניסיון והתנסות (הפירוט לכך מובא בספרה "נינוה" - רב־ע). מכיוון שכיום אנחנו יכולים לדעת

שלו בתוכו. "המקום התפנה קצת וראיתי הרבה שקרים בחיים שלי, הרבה הבל הבלים. שאלתי את עצמי המון". הוא חווה חוויות חזקות הנוגעות בנצחיות של האדם, באשליה שלנו הנקראת "מוות", ומאז הוא חי בהודיה ובתחושת אושר. אורה מרגישה שמרגע לידתה היא נישאת עם המון שמירה בעולם, "מחוברת למקור". לילה אחד היא התעוררה וראתה דרווישים מחוללים בחורשה ליד ביתה. היא הרגישה שהם קראו לה. כיום, היא מוצאת את החיבור בתפילה ובריקוד של המחול הסופי. "שם אני מרגישה כמו פרח שנפתח וחוזר אל עצמו. שם טמונה המנוחה המושלמת, וכל מה שאני חיה ביומיום מתבטל לחלוטין".

פשטות הדברים

אז נסיבות החיים שמביאות כל אחד מאיתנו להתעורר או להקשיב לאותו קול קורא מבפנים משתנות ואינדיבידואליות. ואולי איננו בוחרים בנסיבות האלה והן מגיעות אלינו כסוג של שעון מעורר חיצוני, שמבקש להפנות את תשומת לבנו פנימה או כשמשוה פנימי מבשיל? כך או אחרת, הן הופכות לנקודת אל־חזור. ברגע שנפתח לנו אשנב למודעות אחרת, העיניים (הפנימיות)

החומר שאני חווה כאן ועכשיו. שוש, לעומת זאת, חוותה הארה חזקה מאוד בקיץ של שנת 2000, שנמשכה כחמש דקות בזמן שהלכה ברחוב תל אביבי הומה אדם. "העולם נראה לי מואר כולו, וכל מי שנמצאו בו לא רק טבלו באור, אלא גם נקלטו כברורים לחלוטין 'מבפנים'", היא מתארת. "זמן קצר לאחר מכן הופיע לנגד עיני העצמות 'המלאך השומר' שלי, שנהפך לתומך של הקול הפנימי והדריך דרכי אנשים רבים". מאז, באמצעות קשב לקול הפנימי שלה, היא מסייעת לאנשים בנושאים שונים, ובעיקר לאלה המבקשים להתפתח רוחנית. עמליה מכירה את חיי הרוח משנות ילדותה, כבת לשני הורים אמנים שנלחמו על דרך החיים הייחודית שלהם. היא אינה עוסקת באמנות, אבל חווה בחייה איזשהו חיפוש עמוק שעמו היא באה לעולם כישות מחפשת, מחויבת וטוטלית. לאורך השנים היו לה מפגשים שבהם הגבול בין שני העולמות התפוגג. "מבחינתי עולם הרוח הוא ללא ספק מציאות אובייקטיבית קיימת. הספק היחידי בעיניי הוא ביכולתי להגיע, לנסח או לגעת באובייקטיביות של המציאות הזאת". בגיל 30 איהאב גילה את המדבר ואת העוצמה והערך הטמונים בהתבודדות

איהאב בלחה: "בעולם הזה כל מה שיש לך הולך. לכן, העבודה היא להיות ער לזה ולזכור שאלוהים נתן לנו מתנה גדולה בעולם הזה, להיות בבחירה בכל רגע. אנחנו צריכים גם לזכור שהנשמה הרבה יותר רחבה מהמרחב המצומצם שאנחנו חווים פה כגוף. כשחווים את המודעות הזאת, מבחינה רוחנית, אפשר לתקשר עם האדם ממול מתוך מקום של נצח"

את זה אין לעוד בריאה אחרת. אנחנו צריכים גם לזכור שהנשמה הרבה יותר רחבה מהמרחב המצומצם שאנחנו חווים פה כגוף. כשחווים את המודעות הזאת, מבחינה רוחנית, אפשר לתקשר עם האדם ממול מתוך מקום של נצח".

אחריות אישית

כל בן אנוש נולד עם פוטנציאל רוחני המבקש להגשים את עצמו בעולם החומר. מלידתנו אנחנו חיים בעולם החומר ולומדים להזדהות עם הדמות הארצית שלנו, שמתעטפת בכל כך הרבה סיפורים וקליפות. לבסוף מתחילה להדהד בתוכנו השאלה - מי אני באמת? כדי לדעת את התשובה, אנחנו נדרשים לשחרר את המקום המצומצם הזה, את ה"אגו", בשביל דבר מה חסר גבולות שאינו נראה. זהו אחד הפחדים הכי גדולים שלנו, ולעתים אנחנו מפרשים אותו כ"ביטול העצמי". מה הקשר בין האגו לרוח? "האדם נדרש ל'אגואיות' ול'אגואיזם'", אומרת עמליה. "כשילד גדל הוא מבסס את האגו, שעובר מהשורש הרוחני עד שהוא מתמצק בתוך הגוף ברמה הפיזית. זהו תהליך של התבסלות והתבגרות הנדרש לאדם כדי לחזור לאלוהות מתוך מקום מודע, בוחה, חופשי ואוהב. יש כמובן סכנה שהאגו יהפוך לפעולה אגואיסטית, המבטאת את הרוע שבו כולנו נגועים. ואולם, תהליך ההתפתחות אינו ביטול האגו, אלא התמרה שלו - ראיית האחר

מילה טובה ולפרגן פשוטה מאוד. הדגש הוא על לשאול תמיד מה עולם הרוח דורש ממני, ושם המחויבות שלי טוטלית. אלה אינם חיים נוחים מכיוון שצריך להיות כל הזמן פעור מבפנים. זוהי נכונות לחיות על הסף כל הזמן".

העבודה הרוחנית של אורה מתבטאת בשאלות ובבחירות יומיומיות הנוגעות לחיבור שבין העולמות. מאז היותה אימא מתחוור לה "שהמסע אינו יכול להימשך כפי שהיה בעבר, כי הדרך מובילה למקום אחר. הדרך הרוחנית שלי עכשיו היא אימהות, זוהי העבודה. העבודה הרוחנית שלי מתבטאת בעיקר באמצעות העשייה בעבודה.

"זוהי עשייה של כל דבר מתוך עבודת השם. זה להיות בהקשבה ולהיות מסורה. לשאול את עצמי כיצד לפתח את החמלה והרחמנות, איך לפתוח את הלב ולאפשר שהמצב בעולם הזה יהיה קל יותר. זהו ניסיון תמידי להדביק את הפער; להסיט הצדה את הסיפור הזה של מי אני, מה אני ומאיפה באתי; ולשרת את הרוח ואת הכוונה של מה שאמור להתקיים עכשיו. זה אומר שכל הזמן צריך להיות מוכן, אבל אף אחד לא מוכן עד שזה קורה". "אני מרגיש שרק בזמן תפילה אני לפעמים נוגע קצת במקום הרוחני", מספר איהאב. "מה שאני יכול להבין הוא שבעולם הזה כל מה שיש לך הולך. לכן, מבחינתי, העבודה היא להיות ער לזה ולזכור שאלוהים נתן לנו מתנה גדולה בעולם הזה, להיות בבחירה בכל רגע.

מהי משמעות החיים, יש באפשרותנו לחיות חיים רוחניים עשירים בתדר גבוה. בבסיס עולמנו הפנימי, נטועים הרצון והמחויבות לשמחה ולאושר. אני, כמו אינספור אנשים, נהנית מאוד וחווה אושר כשאני נפתחת לעולם, מריחה פרח, רואה את השמים ואת הים. יש משהו פשוט בהוויה הרוחנית כשחווים את מלאות הרגע הנוכחי מתוך חוויית האני האינסופי והסופי כאחד".

"האחריות בלחיות חיים רוחניים היא להכליל את עולם הרוח כ־build-in העולם הזה, ולא כשני עולמות נפרדים", מדגישה עמליה. "זה מתחיל בהבנה שאני, כמו כל דבר אחר, הגשמה של הנבט הרוחי האינדיבידואלי שלי. המילה 'רוחני' היא שם תואר המשמש לתיאור דברים, בעוד המילה 'רוחי' מציינת את האובייקטיביות של הדבר, את המהות.

"בחווייה הארצית, האדם מתעבר מזרע וביצית, אבל הנבט שלו הוא בעולם הרוח. זה קצת כמו עץ הפוך שהזרע שלו בשמים. כשאני מבינה את זה, כל ההתייחסות להתנהלות היומיומית שלי באה משם. אני מבינה שכל מה שנדרש ממני הוא לשאוב כמה שיותר מאותו פוטנציאל ולבטא אותו במציאות הארצית היומיומית שלי. זה להיות בברכה ובתפילה כל הזמן. גם כשאני במכולת, אני יכולה לשאול (מבפנים) מה המוכר צריך באותו רגע; וכשאני באוטובוס, אני יכולה לברך את האדם שיושב לידי. "ההתנהלות בליצור חיוך, לברך, לומר

אחריות מא' ועד ת'

"מי שבוחר לקחת אחריות, רצוי שיעשה זאת מא' ועד ת' - מההתחלה ועד הסוף ובאופן הדרגתי.

"אני מתחיל בא', באחריות לעצמי, וממשיך באחריות לאח', כלומר לקרובים אליי. רק לאחר מכן אני יכול להרחיב את האחריות שלי לאחר', לאנשים אחרים. ברגע שלקחתי אחריות על שלושת המעגלים האלה, אחרים יבינו שאפשר ללכת אחריי, וכיריזו - "אחרינו!, ממנו אפשר לקחת דוגמה לאחריות".

"מה שאפשר ללמוד מכך הוא שאדם אינו יכול להיות אחראי על אחר לפני שלקח אחריות על עצמו" (מקור לא ידוע).

והעולם והבנת הקשר בין האדם לעולם והאחריות שלנו בעולם הזה עכשיו. "בעבר הייתה האנושות מוחזקת על ידי הכוחות האלוהיים באופן הרבה יותר אינטנסיבי מכיוון שהיא הייתה בשלבי ההתפתחות ההתחלתיים שלה. היום אנחנו נמצאים בתקופה שאותה כינה **רודולף שטיינר**, אבי האנתרופוסופיה, 'תקופת נפש התודעה'. האנושות התבגרה ולכן גם החוזה בין האלוהות לאדם השתנה. היחיד והאנושות צריכים לקחת אחריות על החייאת עולם הרוח ועל הגשמתו. זה לא יקרה אם אנחנו לא נעשה את זה".

"בתקופה שלפני ה**נביא מוחמד**, בכל 50-100 שנה היה עולה נביא כדי להזכיר לאנושות את התודעה", מספר איהאב. "כשהגיע הנביא מוחמד, הוא אמר שהוא 'חותם הנביאים', שאחריו כבר לא יבוא עוד נביא. כיום, יש לנו תודעה אלוהית גלובלית בכדור הארץ, אבל אנחנו צריכים להתבגר ולעשות את העבודה. לכל אדם שנולד יש מסלול בחיים, והוא צריך לקחת אחריות על המעשים שלו בעולם הזה".

אחדות הניגודים

אז האנושות התבגרה והזמן הבשיל לכך שכל אחד יכול לקחת אחריות אישית להתפתחות הרוחנית שלו, להרחבת התודעה שלו. כך נוכל לאפשר רטט חדש על כדור הארץ, שיעביר את האנושות כולה לשלב ההתפתחות הבא שלה. ואולם, דווקא בזמן הזה, נדמה שהחוויה האנושית

הולכים לכיוון של קפיצה קוונטית, של תודעה חדשה אחת, הבנה של אל אחד בקרב כל התרבויות. "ואולם, כדי שזה יקרה, כל תרבות צריכה לעשות את העבודה הרוחנית שלה ולהתחיל לשתף פעולה עם התרבויות האחרות".

קו האמצע

אם כך, נדרשת כאן איזו עבודה בשיתוף פעולה, ערבות הדדית. מתברר שהעבודה הרוחנית של אדם אינה יכולה להיות מנותקת משאר האנושות ומהעולם. בסופו של דבר, היא חייבת להדהד בכולם. זה מצריך מכל אחד מאיתנו להיות ער לכאב האנושי, אבל גם לפעול להפצה ולהרחבה של התודעה הרוחנית בקרב בני האנוש. "כשאני נותנת משהו למישהו, אני מזרימה אנרגיה ושני הצדדים שמחים", אומרת שוש. "זוהי האחדות במיטבה". "אלוהים רוצה שנתאחד איתו", אומרת אורה. "כשאנחנו בנתינה, אנחנו שמים את עצמנו בצד ומפנים מקום לרוח לעבור. זה כמו חליל - הרוח נושפת דרכו וכך יוצא הצליל".

היא מאמינה שמפגשי לימוד המחול הסופי שאיהאב והיא עושים ללא תשלום מאפשרים לכולם לפתוח את התודעה ואת הלב לנתינה ולשירות. "אבל אני יודעת שהריקוד הוא רק אימון, ושהעבודה האמיתית נעשית ביציאה מהחדר - כשאנחנו רואים אדם ברחוב, פוגשים את האנשים שהכי מאתגרים אותנו, מקלים על אנשים, מפזרים את האור שלנו ונמצאים בשירות בכל מקום שאנחנו יכולים".

ואולם, עם כל הרצון הגדול והכוונה הטובה, זה לא תמיד מספיק. "יש הרבה אנשים שלא מצויים בהבנה של החיים האלה, וגם אם כן - זה לא יכול להיות במשפט או בלימוד קטן", טוען איהאב. "יש אנשים שצריכים תהליך ארוך". אז איך אפשר לחבר אנשים לרוח הגבוהה שבתוכם? שוש אומרת כי "אי אפשר

שלנו בעולם היא של ריבוי תדרים, של תדרים מבלבלים, של המון רעשים, של מלחמות אגו גדולות, של ביטויי רוע, כאב ונפרדות ושל טביעה בעולם החומר. "נכון וברור, אבל דווקא בזמן כזה נוצרות הבנה ושאיפה לחיים סובלניים ביחד ולאחדות הניגודים", מסבירה שוש. "אנחנו חווים ביומיום את הכול, בבת אחת, וריבוי הדברים, במיוחד אלה המתנגשים זה בזה, מאפשר לנו להבין שכדאי לבחון אם אפשר לאחד את ההפכים ולהפוך מלחמה לשלום. במצב הרוח העולמי הנוכחי הבלבול רב, וזאת כדי לבחון התקדמות לחידוד תובנות מאחדות ונקיטת עמדות של פשרה ופיוס. ההקצנה מולידה הבנה שאין מנוס מקירוב הניגודים.

"אחד מהביטויים של אחדות הניגודים הוא הלגיטימציה שיש היום להקשיב ללב, ולא רק לראש, כפי שהיה נהוג עד לא מזמן. כמובן שיש כעת גילויי הפרדה קשים, אבל הם באים לדעתי כדי להדגיש את בקשת האחדות שגוברת והולכת. זהו תהליך מאתגר שמבקש מאיתנו לשחרר דברים רבים שהלעיטו אותנו בהם במאות הקודמות. הגבולות והחומות בין בני אדם ומדינות מתחילים להתפוגג אט-אט. צביר הנשמות של כדור הארץ הולך לקראת אפשרות תובנת האמת מעבר לאשליית החומר - של אני-אתה, אתה-אני וכולנו אחד". גם איהאב סבור שבתוך כל הגלובליזציה והאלימות קורה משהו אחר היום, ואנחנו

אורה בלחה: "אלוהים רוצה שנתאחד איתו. כשאנחנו בנתינה, אנחנו שמים את עצמנו בצד ומפנים מקום לרוח לעבור. זה כמו חליל - הרוח נושפת דרכו וכך יוצא הצליל. העבודה האמיתית נעשית ביציאה מהחדר - כשאנחנו רואים אדם ברחוב, פוגשים את האנשים שהכי מאתגרים אותנו, מקלים על אנשים, מפזרים את האור שלנו ונמצאים בשירות בכל מקום שאנחנו יכולים"

עמליה עפרת: "בשונה מבעבר, כיום נדרשת התמסרות אקטיבית שהאגו נוכח בה. אין זו התבטלות, אלא התמסרות ששואלת, שאינה מאבדת אותנו בתוך העולם, מכיוון שהמקום האינדיבידואלי שלנו הוא המקום הייחודי והאלוהי שלנו, אבל גם המקום האוניברסלי שלנו. זהו ביטוי של אחדות הניגודים"

המקום האוניברסלי שלנו. זהו ביטוי של אחדות הניגודים."

***

כל אחד נולד עם פוטנציאל רוחני המבקש להגשים את עצמו בעולם החומר. כמו זרע שבתוכו טעון הדי־אן־איי של כל העץ, שמתבטא באמצעות פירותיו לאחר שהעץ הבשיל. נכון שהאדם זקוק לתנאי הבשלה שונים מאלה של העצים, ונכון שנסיונות החיים של כולנו אינם אידיאליות תמיד, אבל כולנו נולדנו לחיות בעולם חומרי כדי שבבוא העת ניזכר בשורש הרוחני שלנו ונתחיל ליישם אותו בחיים האלה. כדי שזה יקרה, אנחנו צריכים להרחיב את גבולות התפיסה שלנו, ובעיקר, מסכמת עמליה, "לא לשכוח שיש עולם בחוץ, כי העולם היום תלוי באדם. המלאכים מחכים לנו."

מראיינים

עמליה עפרת. amalia.ophrat@gmail.com
שוש צימרמן. www.shosh-and-friends.com
אורה ואיהאב בלחה. www.bismilla.org

'עודף אנטיפתיה', שבו אני הולכת פנימה, אבל שוכחת את האחר ואת העולם. "כל מרכזי החניכה והמאסטרים הגדולים חינוכו את המתחנך, או את המתקדש, להיות באמצע - להחזיק את העולם, אבל גם לא לאבד את העצמי. זה משהו שדורש ערנות גדולה מאוד, הוא בהתהוות. כל רגע מבקש תנועה אחרת בתוך זה". ההבנה הזאת שאיננו יכולים להישען על שום דבר מוגמר, אלא רק להיות בתהליך ובתנועה, היא לדעת עמליה אחד מהמסרים של האנושות המודרנית. "בהתהוות הזאת, השאלות המרכזיות שצריכות להישאל הן: מה אני צריכה מהעולם להתפתחות שלי (ולא מה אני רוצה), מה העולם צריך ממני ואיך אני יכולה להיענות לכך? אלה שאלות שקוראות לאחריות גדולה מאוד. "בשונה מבעבר, כיום נדרשת התמסרות אקטיבית שהאגו נוכח בה (לא האגואיזם). אין זו התבטלות, אלא התמסרות ששואלת, שאינה מאבדת אותנו בתוך העולם, מכיוון שהמקום האינדיבידואלי שלנו הוא המקום הייחודי והאלוהי שלנו, אבל גם

לעשות זאת במקום האחר, אלא רק להדריכו לשם, מפני שזוהי אחריות אישית ועבודה אישית של כל אחד מאיתנו. שום מורה לא אמור לעשות זאת בשבילנו. עם זאת, אפשר להנחות אנשים להשיג רמת תדר גבוהה יותר ויותר. העלאת התדר גורמת לכך שעם הזמן האדם הופך טוב יותר לעצמו ולזולתו, והוא שרוי יותר ויותר בחמלה, בסליחה, באהבה ובנתינה. "כך התדר האישי, שתמיד מטביע חותם על סביבתו, מתפתח כמו כספית במדחום, ובעלייתו הוא מגיע לנקודה מסוימת שבה תודעת האדם פוגשת את הרוח. הרוח היא בעיקרה, פרט לשיבוש שמבקש תיקון, מלאת אור של אהבה". "ברור שהנתינה היא חלק מהתשובה, כי כל העולם הוא מעין שרשראות קוסמיות כאלה. אם איני נותנת, אני תוקעת את השרשרת הזאת. הכול צריך להיות בזרימה, אבל צריך לזכור שקיימות שתי תנועות לא נכונות", אומרת עמליה ומפרטת. "האחת היא 'עודף סימפטיה' - 'מקום' שקורא לי אליו, יציאה מתוך עצמי אל הטבע או התמכרות. ב'מקום' הזה אני שוכחת את עצמי. התנועה השנייה היא